

Medlemmer er 132.“ Dette Tal har man jo valgt, fordi det skal være dobbelt saa stort som Landstingets Medlemsantal. Jeg maa dertil sige, at om der er noget mere eller mindre end disse 132, er i og for sig ligegyldigt, da der ikke er nogen Samvirken mellem de to Ting af en saadan Natur, at et Forholdstal imellem Antallet af Medlemmer har nogen som helst Betydning. Men det Forslag, der her foreligger, løser paa ingen Maade de Vanskeligheder, der have ført til, at der er saa stærkt et Ønske oppe om at faa raadet Bod paa de nuværende Forhold, thi, som fremhævet af en æret tidligere Taler, siger § 32, første Punktum disse to Ting: for det første, at Kredse skulle være nogenlunde lige store, og dernæst, hvor mange Folketingskredse der omtrent skal være. Bestemmelsen om 1:16,000 tager utvivlsomt Sigte paa Valgloven af 1867, thi, som ogsaa nævnt, stod der i Grundloven af 1849: 14,000. Dette Forhold, at Kredse skulle være nogenlunde lige store, det er jo det, at Befolkningens Repræsentationsret her til Folketinget skal være nogenlunde ens Landet over, og det er jo det, som volder Vanskelighederne, naar Kredse vokse i forskellig Grad; men paa dette Forhold, der volder Vanskelighederne, bøder man netop ikke ved at fastsætte et bestemt Antal som de 132. Uretfærdigheden ligger nemlig paa et andet Punkt. Dersom alle Kredse i Landet vare voksende nogenlunde i samme Grad, var der ganske sikkert ingen, der vilde fremsætte Krav om, at der nu maatte ske en Forandring, alene fordi Tallet 16,000 ikke passer. Hvis Kredse vare voksende ligeligt, vilde ganske sikkert et saadant Krav ikke blive stillet, det er netop den ulige Tilvækst, som har bevirket, at man nu stiller Kravet, og hvis man til næste Aar kom til at inddele Landet i 132 meget nær lige store Kredse, vilde man jo, naar der er gaaet en halv Snes Aar, komme til at lave derpaa. Den højt-ærede Konseilspræsident mener jo endog-saa, at Urimelighederne og Ulighederne vilde indfinde sig meget hurtigere, end som jeg her nævnedes, 10 Aar, thi han motive-rede i Foraaret sin Modstand mod det socialdemokratiske Kommissionsforslag bl. a. med dette, at da vi i 1906 skulle have Folketælling, vilde en Kommission, som i Sommeren havde arbejdet paa Grundlag af Folketællingen 1901, møde frem med et Resultat, der straks vilde blive kuldkastet som Følge af de Resultater, der kom til at foreligge ved den ny Folketælling i 1906. Man maatte altsaa om nogle Aar

lægge Valgkredsene om igen, men det kunde man efter min Mening gøre nu og-saa uden en Grundlovsforandring, thi jeg forstaar ikke, at man, naar en Grundlovsforandrings Gennemførelse viser sig at være umulig — hvad man hidtil har ment —, og naar man ikke vil gaa op til 157 Kredse, skulde handle mere grundlovsmæssigt ved at opretholde de Forhold, som ere til Stede nu, og som have fjernet os meget langt fra Grundlovens Bestemmelse, end ved at bøde paa de største Ulemper ved den nuværende Ordning og derved i alt Fald nærme Forholdet til, hvad Grundloven foreskriver. Man maatte altsaa ogsaa fremtidig nødvendigvis lægge Kredse om, men der er det, Vanskeligheden er, thi baade Vælgere og Folketingsmænd ere mod en saadan Omlægning. Dette, at der fra en Kreds skal skæres nogle Sogne bort og lægges til en anden Kreds, saaledes at en Folketingsmand mister nogle af de Vælgere, han er knyttet til, og faar ganske ny, ikke at tale om, hvis man et Sted i Landet maatte gaa til at nedlægge en eller maaske flere Kredse, for at et andet Steds Befolkning ikke skal blive alt for forurettet, netop derved er det, at Vanskelighederne komme frem. Derfor maatte en Grundlovsforandring tage Sigte paa disse to Ting: tilpas Lighed i Valgkredsenes Størrelse og Udelukkelse af en jævnlig Omlægning af Kredse. Kun derved kunne de Krav fyldestgøres, som stilles af Retfærdighed og Billighed, men det er jo det, som umuliggøres, naar man har Tallet 132 som Skranke.

Maatte jeg i denne Forbindelse sige et Par Ord til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Det ærede Medlem syntes i sin Udvikling særlig at lægge Vægt paa, at Gennemførelsen af en Forandring var et Krav, som Arbejderne stille. Det er ikke Arbejderstanden, som mere end alle andre Kredse i Landet ønsker at komme til en Ordning, som maatte siges at være retfærdig og billig til alle Sider. De 132 sætte netop en Skranke for, at man stadigvæk kan skaffe retfærdige og billige Forhold til Stede. Hvis man ikke havde denne Skranke, vilde man dog i Ny og Næ være i Stand til at lægge en Kreds om ved i Ny og Næ at dele en Valgkreds i to, naar den blev særlig stor. Den Forøgelse i Medlemsantallet, som derved vilde fremkomme, vilde jo blive overmaade svag, og det vilde paa den Maade være muligt at sikre de forskellige Distrikter i Befolkningen en saa nogenlunde ligelig Repræ-